

CHRISTINA
LAUREN

FELTÁMASZTOTT
SZERELEM

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2026

ELŐHANG

EMERY

Elő ránézésre nem illettünk egymáshoz. Ő kezdettől fogva arra készült, hogy egy nap családot alapít, míg én soha nem is terveztem, hogy egyszer férjhez megyek. Ő szörfözik, túrázik, biciklizik és fut; én viszont ki nem állhatom a homokot és a napot, és legfeljebb akkor vagyok hajlandó futni, ha halálos veszedelem fenyeget, vagy már jelentkeznek a koffeinmegvonás tünetei. Ő extrovertált, és bárkit le tud venni a lábáról, én viszont jobban szeretem a kutyákat, mint az embereket. Ő mindig kész táncolni a nagymamákkal, részeg koszorúslányokkal és tündéri kislányokkal egy esküvőn; engem viszont erőszakkal sem lehet a táncparkettre rángatni a *Cha-Cha Slide* alatt. Ő csak azért dolgozik, hogy megéljen; én pedig a munkámnak élek.

Ám amikor mindenki meglepetésére a hosszú hétvégémet rászántam az unokatesóm vegasi esküvőjére, elég volt meghallanom a nevetését a bankett-terem túlsó végéből, és egy csapásra megváltozott minden, amit addig hittem magamról.

Találkoztam a tekintetünk, és mosolygó arca egy pillanatra elkomorult, mielőtt visszafordult a tetovált férfihoz, akivel beszélgetett, mondott neki valamit, majd átvágott a termen, miközben le sem vette rólam a szemét. Amikor már csak karnyújtásra volt tőlem, észrevettem, milyen magas, milyen széles vállú, és milyen vonzó férfi.

Hát, a francba...

Találni akartam benne valami hibát. De semmit sem találtam.

Különös remegés támadt a szegycsontom alatt, mint valami elkeseredett könyörgés az univerzumnak, hogy csak el ne csesszem. Soha nem ment nekem a romantikázás; a legjobb barátnőm már rég felhagyott azzal, hogy vakrandikat szervezzon nekem. Az első alkalommal, mint kiderült, azzal riasztottam el a pasit, hogy a döglegyekről tartottam neki kiselőadást, miközben az orzóját próbálta megenni. A következőt azzal bosszantottam fel, hogy kijavítottam, amikor az „egyenlőre” szót használta az „egyelőre” helyett. Aztán ott volt még az a pasi, aki egész vacsora alatt azzal traktált, hogy szerinte milyen étrend-kiegészítőt kellene szednem – amikhez ugye használom majd az ő kódját fizetéskor? –, mielőtt rákérdezett az edzésprogramomra. Feleslegesen tépte a száját: azt sem tudtam, egyáltalán merre van a legközelebbi edzőterem. A vakranditortúrának végül az a randi adta meg a kegyelemdőfést, amelyik véget ért, mielőtt megrendelhettük volna a vacsorát. Ártatlanul kezdődött, amíg a fickó meg nem említette, hogy az *Amerikai psycho* a kedvenc könyve. Tudtam, hogy jobban járok, ha inkább a laborban töltöm az időmet. Mármint az idők végezetéig.

Így hát ezt tettem, lemondtam a randizásról. A munkámnál jobb partnert úgysem találhattam volna.

De aztán Vegasban kötöttem ki, meghallottam a tökéletes nevetését, és hirtelen ott állt előttem Ő. Elakadt a lélegzetem. Ilyen közlről – fekete öltöny volt rajta nyakkendő nélkül, fehér inge ki volt gombolva, és kilátszott sima, lebarhult bőre a kulcscsontján – úgy éreztem, mintha maga az univerzum teljesítette volna a kívánságomat. Már nem az a laborban görnyedő könyvmoly voltam, akinek mindig is tartottam magamat. Hanem az a nő, aki váll nélküli, kék flitteres ruhába bújt, hetek óta most először kisminkelte magát, és megengedte valakinek, hogy befonja máskor lófarokba fogott haját, és fel-

csavarja a fejére; az a nő, aki megivott két pohár bort, és csak arra vágyott, hogy az éjszaka hátralévő részét ezzel a férfival tölthesse, aki már csak centiméterekre állt tőle.

Később visszagondoltam erre a pillanatra, amikor egymás mellett álltunk a tengerparton Torrey Pines Beachen, ujjaink összefonódtak, és a hullámok a bokánkat nyaldosták, elmosva a lábnyomainkat, mintha soha nem is jártunk volna máshol, csak ott, ahol éppen álltunk. Azon az első estén úgy éreztem magam, mintha csak azért születtem volna erre a világra, csak azért jöttem volna el erre az esküvőre, hogy ő odajöhessen hozzám a terem túlsó végéből.

– Luca vagyok – mutatkozott be mély, nyugodt hangján.

– Emery.

Megfogta a kezem, a mosolya udvarias bizonytalanságról kihívóan örömtelire váltott.

– Szia, Emery! – suttogta.

Fájdalmasan nagyot dobbant a szívem. Nem csupán szexi, egyenesen elbűvölő! Ez az én francos kriptonitom.

– Szia, Luca!

Idegesen felnevetett, és elengedte a kezem. Ujjaival végigszántott sűrű, sötétszőke haján, miközben megbabonázva követtem a tekintetemmel a mozdulatot.

– Láttam, hogy engem nézel, és... nem is tudom. Úgy érzem, meg akarlak ismerni.

– Ó, csak azért néztelek, mert meghallottam a nevetésedet – válaszoltam bénán.

– Tényleg?

– Akkorát robbant a teremben, mint petárda a könyvtárban.

Azonnal vissza akartam szívni a szavaimat, Luca arca azonban felragyogott, mintha ez lenne a legszebb bók, amit valaha kapott.

– Mint petárda a könyvtárban, hm?

Bólintottam.

– Úgy értem, nagyon klassz a nevetésed.

Mosolyogva méricskéltem, és sejtettem, hogy már korábban is hallott valami hasonlót, nyilván kismilliószor. Az a fajta nevetés volt ez, amely mindenkiből kiűzte a feszültséget.

– Gyönyörű a szemed – mondta, ahogy alaposan megnézte magának a szememet, és a tekintete megakadt a jobb szemem rézvörös pettyein.

Nagyot nyeltem.

– Köszönöm.

Új dal következett, a vidám zene lassúra váltott, ő pedig csak állt előttem, és úgy nézett engem, mintha nem lenne semmi más dolga a világon, és amikor már majdnem felrobbantam az idegességtől, miközben gondolatban a romantikus vígjátékok emlékei közt keresgéltem, hátha találok valami használható dumát, Luca higgadtan felém nyújtotta a kezét.

– Van kedved táncolni?

És ezzel hirtelen olyasvalakivé váltam, aki már táncol is.

Az igazat megvallva, inkább csak imbolyogtam.

De nem is tudom, hogyan mozoghattam volna, amikor olyan szorosan ölelt magához, olyan közel volt a testünk. Gyakorlottan vezetett, néha könnyedén megpördült velem, majd lassított, és lágyan ringott velem jobbra-balra.

Eltűnődtem: *vajon mindenkivel így táncol?* Végül elhessegettem a gondolatot. Alig öt perce ismerkedtünk meg, de máris birtokba akartam venni.

Habár ki ne akarná? Több figyelmet vonzott magára a teremben, mint egy versenyautó a Forma–1 pályáján. Férfiak, nők, fiatalok, idősek, meleg és heterók – mindenki őt nézte. Igaz, hogy jóképű volt – sűrű, szőke haj, napbarnított bőr, sötét szemöldök, pajkos, kék szempár –, de ennél jóval többről

volt szó. Luca testében volt valamiféle könnyedség, a tagjaiban egyfajta lazaság, a mosolyában pedig egy dögös, jóságos herceg kisugárzása, akinek fogalma sincs, micsoda hatalom van a birtokában.

– Mivel foglalkozol, Emery?

Váratlanul ért ez a kérdés, pedig nem kellett volna, hiszen tipikus ismerkedő téma volt. Csakhogy nekem ettől a kérdéstől mindig is görcsbe rándult a gyomrom.

Mondd el az igazat, gondoltam magamban, de azonnal elvettem az ötletet. Nem tudtam, és nem is akartam megtenni.

– Sebészeti berendezésekben használt orvosi lézerek tervezésével és gyártásával foglalkozom.

Erre mozdulatlanra dermedt, megszakítva a ritmust, és döbbenten pislogott rám.

– Tényleg?

Bólintottam, ismét meglepetten. Olyan begyakorolt, unalmas válasz volt ez, hogy ritkán kértek megerősítést. Azon ritka alkalmakkor viszont, amikor mégis kíváncsiskodtak, rögtön rátértem a technikai részletekre, és olyan kifejezésekkel dobálóztam, mint a *phototermolízis* és *optimális abláció*, amíg el nem ment a kedvük a témától. Ám itt, Lucával, valami furcsa oknál fogva nem akartam még jobban belebonyolódni a hazugságba. Máskor olyan könnyen jött, ma este viszont rosszul voltam tőle. Úgy szorongatott a hazugság, mint egy kényszerzubbony.

– Milyen képzésre volt szükséged a *lézerek* gyártásához?

Kellemesen dallamos volt a beszéde, nem tudtam beazonosítani az akcentust, de olyan gömbölyded volt a hangzása, mintha némelyik szó végén egy extra magánhangzó lenne.

Megnevettetett a döbbenete, és azt feleltem:

– Orvosegyetemre jártam, de nem praktizálok.

Többnyire.

– Orvos? Szóval akkor dr. Emery vagy?

Ismét nevettem, és bólintottam.

– Igen. Dr. Emery Finch.

Újra megmozdult velem, lassú táncot jártunk, így tovább bámulhattuk egymást.

– Nagyon rémes lenne, ha bevallanám, hogy már legalább öt éve nem jártam orvosnál?

– Igen, de ne félj, nem árullok be.

Majd halkabban, mosolyogva hozzátettem:

– Valójában nem sok orvost ismerek.

– Én minden bajomat ibuprofénnel és vízzel kezelem.

– Nekem elég egészségesnek tűnsz – mondtam vigyorogva. Ami nem is volt túlzás.

– Amíg használsz elég naptejet és megeszed a zöldségeket, orvosi véleményem szerint valószínűleg rendben leszel.

– Nem elég, hogy okos, még dögös is... – sóhajtott fel a fejét csóválva, és rám mosolygott. – Most megfélemlítettél.

Ezzel megint megnevettetett.

– Ugyan már!

– De tényleg, mostantól eldicsekedhetek azzal, hogy ismerek valakit, aki lézereket gyárt.

– Ezt úgy mondod, mintha szerepelne a bakancslistádon.

– Emery Finch, szerintem te el sem hinnéd, mennyit gondolnak a férfiak a lézerekre.

Felnéztem rá, most már teljesen elbűvölt.

– És *te* mivel foglalkozol?

Széles mosollyal válaszolt.

– Kertépítő vagyok.

Amilyen gyorsan jött a meglepetésem, olyan gyorsan el is múlt. Hiszen az öltönyt és a minket körülvevő mesterséges vegasi környezetet leszámítva Lucában minden azt sugallta, hogy kinn dolgozik a szabadban, a napon.

– Ez tetszik.

– Tényleg? Miért?

Oldalra billentettem a fejem, és végigmértem.

– Mert illik hozzád.

– Szóval így mondják udvariasan, hogy lerí rólam, hogy a munkám nem jár olvasással?

Kitört belőlem a nevetés.

– Csak azt mondom, hogy látszik rajtad, hogy szeretsz kint lenni a napon, és mozgásban lenni.

A szavaim forró, ijesztő borzongást váltottak ki belőlem, neki azonban fel sem tűnt a hangomba vegyülő kendőzetlen sóvárgás.

– Jól mondod, imádok kint lenni.

– Biztos jó lehet.

Ezúttal helyesen értelmezte a hangnememet.

– Na és te nem annyira?

– Én inkább benti típusnak tekintem magam.

Luca nevetett, a vidámsága ismét ragályos volt.

– És milyen beltéri tevékenységeket szeretsz csinálni?

Mielőtt még észbe kaphattam volna, felvontam az egyik szemöldökömet, mire ismét kitört belőle a hahota; a nevetése betöltötte a termet, és felkeltette a körülöttünk lévő figyelmét, akik mosolyogva fordultak felénk.

– Oké – bólintott –, ezt a kérdést nem gondoltam végig.

– Az igazat megvallva, kicsit munkamániás vagyok – ismertem be.

– Jó, de lássuk be, a lézerek azért lenyűgözők lehetnek.

Megvontam a vállam.

– Gondolom, nekem azok.

– És mi vett rá, hogy ezzel foglalkozz?

Nem tudom, feltette-e nekem bárki is ezt a kérdést valaha, ami azt jelentette, hogy nem volt időm kitalálni valami szellemesebb választ.

– A szüleim autóbalesetben haltak meg, és amit most csinállok, azzal tulajdonképpen olyan dolgokat találhatok fel, amik megmenthették volna az életüket.

A saját válaszom döbbenetét különös megkönnyebbülés váltotta fel. Mint amikor valami súlyosat cipelünk, és végre letehetjük, ha csak egy percre is. *Na tessék*, gondoltam magamban. *Ez legalább száz százalékban igaz.*

– A francba! – mondta, és ismét megállt tánc közben. – Tényleg? A fenébe, annyira sajnálom!

– Kösz. Igen.

– Hány éves voltál?

– Tizennégy.

– Jézusom!

Bólintottam, és mosolyogva felnéztem rá, csak remélve, hogy azt olvassa le az arcomról, hogy *most már jól vagyok, ígérem* ahelyett hogy *mindig mosolygok, amikor a szüleim haláláról beszélek*.

Ekkor a zene egy pattogósabb dalra váltott. A vendégek izgatott sikongással elárasztották a táncparkettet, mi pedig gyorsan kitértünk az útból. Luca kézen fogott, és odavezetett egy üres asztalhoz, amelyen rúzsoltos borospoharak, morzsákkal teli süteményes tányérok és a vendégek által hátrahagyott, fogtörő drázsét tartalmazó zacskók heverték. A táncparkett felé fordított két széket, leültünk rájuk, és egy percig csak néztük, ahogy a vendégek a dalszöveget üvöltve ugrálnak a zenére.

– Bocsáss meg, de azt feltételezem rólad, hogy nem akarod a *Macarenára* ropni – jegyezte meg.

– Köszönöm, én hősöm – mondtam, miközben az egyik zacskóval babráltam. – Lehet, hogy népszerűtlen nézet, de szerintem ez a drázsé olyan, mintha egyenesen a fogorvosok találták volna fel, hogy több betegük legyen.

Luca kuncogva elvette tőlem a zacskót, és megnézte a drázsét.

– Olaszországban ötös csoportokban osztogatjuk őket, mert az ifjú házasoknak szánt jókívánságokat szimbolizálják:

az egészséget, gazdagságot, boldogságot, termékenységet és hosszú életet.

Kibontotta a zacskót, a szájába vett egy drazsét, rágcsálni kezdte, majd elfintorodott.

Kuncogva néztem, majd hirtelen felfogtam a szavait. Hát innen jött a kiejtése!

– Te Olaszországból származol?

– Kilencéves koromig ott éltem, mielőtt az Államokba költöztünk.

Ezért volt olyan megfoghatatlan az akcentusa.

– Kérdezhetek valamit?

Bólintott, játékos komolysággal, bár a drazsé ropogása miatt lehetetlen volt komolyan venni.

– Bármit.

Suttogva megkérdeztem:

– Létezik a Volturi?*

Megint felharsant az a tökéletes nevetés, amitől libabőrös lettem.

– Nem beszélünk róluk, Emery – suttogta. – Úgy teszünk, mintha nem tudnánk, hogy léteznek. Tudod, így biztonságosabb.

– Mindjárt gondoltam.

Mosolyogva visszafordultam a vendégek felé.

– Kit ismersz ezen az esküvőn?

Biccentett a vőlegény felé.

– Arlóval haverok voltunk a gimiben. És te?

Utánoztam a gesztust, és a menyasszonyra mutattam.

– Justina az unokatestvérem.

Néztük, ahogy a friss házасokat székestül felemelik a táncparketten. A részeg vőfélyek nehézkesen a vállukra emelték

* A Volturi a *Twilight (Alkonyat)* leghatalmasabb vámpírklánja, amely az olaszországi Volterrából irányítja a természetfeletti világot.

a székeket, amelyek úgy imbolyogtak, hogy egy józan szemlélő számára aligha tűnt átgondoltnak ez a vállalkozás.

– Ugyan mi baj történhet? – jegyeztem meg szarkasztikusan.

– Tíz dollárba fogadok, hogy Arlo mindjárt feltörli a padlót. Felkacagtam és megrázta a fejem.

– Ez ellen nem fogadok.

Luca felém fordult, kék szeme csillogott, a szája alig látható mosolyra görbült.

– Nem akarsz lelépni innen, dr. Emery Finch?

Az, hogy *akarok*, enyhe kifejezés volt.

Kézen fogott, és ugyanazzal a könnyedséggel vezetett ki a bankett-teremből, amellyel korábban a táncparkettre húzott. Később kiderült, hogy Luca megnyerte volna a fogadást, és Arlo beszerzett egy csúnya monoklit is, ám az esküvőre egészen másnapig egyikünk sem gondolt, amíg fel nem jött a nap, és meleg, aranyló sugarai Luca hotelszobájának padlójára nem vetültek, amelyen sima, fehér kupacban hevert az ágynemű.

Az első csókunk olyan természetesnek tűnt, mint az első szavunk egymáshoz, az első táncunk, az első alkalom, amikor kisurrantunk egy buliból. A liftben történt, egy szótlán pillanatban, amikor egymásra néztünk. Luca közelebb lépett, gyengéden hozzápréselt a lift tükrös falához, közben lehajolt, az ajka az enyémet súrolta. Elhúzódott tőlem, a reakciómat leste, én pedig átkaroltam a nyakát, visszahúztam magamhoz, és lábujjhegyre állva elmélyítettem a csókot. A nyelvével kószoltgatott, az ajka erős és telt volt, a csókjai pedig olyan mámorítók, hogy úgy éreztem, mintha jóval többet ittam volna, mint valójában.

Luca volt az első férfi, akivel már az első éjszakán lefeküdtem, és csak a harmadik, akivel valaha együtt voltam, mégis

elérte, hogy szexistennőnek érezzem magam. Az ágygal szemben volt egy tükör, és egyszerűen odavolt a kettőnk látványáért.

Látod ezt?

Ahogy magadba fogadsz?

Sei perfetta. *Olyan tökéletes...*

Mutasd meg, mit élvezel!

Lázás mohósággal érintett meg, tenyere a domborulataimra simult, megszorított, magához húzott, mígnem elvesztettem az eszem. Alattam, fölöttem, mögöttem volt – minden irányból birtokba vett. Egész éjjel csak egyetlen gondolat járt a fejemben: *még többet akarok ebből, még többet belőle.*

Az első szeretkezésünk után egymással szemben feküdtünk az ágyban, és órákon át beszélgettünk az éjszakában mindenről, kezdve a gyerekkori nehézségeinktől – Lucát gyakran ott-hon hagyták, hogy egyedül gondoskodjon a kishúgairól, amíg a szülei utaztak vagy társasági életet éltek; én pedig tökéletes boldogságban éltem egykeként, amíg el nem vesztettem a szüleimet abban a tragédiában – a kedvenc sportjainkig, könyveinkig, együtteseinkig, filmjeinkig. Fokozatosan tértünk vissza egymáshoz, csókolóztunk, simogattuk és ingereltük egymást, amíg egyikünk könyörögni nem kezdett, hogy többet akar. Így ment ez újra meg újra, egész éjjel.

Másnap reggelizés közben, a szobaszerviz egymásra tornyozott tálcái felett Luca álmosan, áhítattal bámult engem.

– Luca, mi az? – kérdeztem palacsintával teli szájjal.

Úgy éreztem, mintha egy rémült madár csapdába esett volna a mellkasomban. Egy törékeny kis lény, amely nyugtalanul verdesett, és mindenáron szabadulni akart belőlem.

Csak hümmögött válaszul, semmi sem zökkentette ki a nyugalmaiból.

– Megőrültem?

– Nem.

– Mi történik velünk?

A szájához emelte a kávé, és ráfújta a forró italra.

– Szerintem tudod te azt.

Szerintem is tudtam.

Talán különös, hogy bár Vegasban ismerkedtünk meg, a hirtelen megrendezett esküvőnket nem ott tartottuk. Pár hónappal később, otthon, a városunkban, San Diegóban, egy Csendes-óceánra néző sziklán, Luca szülei és húgai, a nagyim, az unokatesóm és a nagynéném, valamint azon barátaink jelenlétében ejtettük meg, akik az utolsó pillanatban el tudtak látogatni Kaliforniába.

Nem volt könnyű meghozni a döntést. Nem azt, hogy hozzámenjek-e Lucához – már az első éjszakánktól tudtam, hogy bármit megtennék annak érdekében, hogy magam mellett tartsam. Nem, az a tudat volt nehéz, hogy soha nem lehetek vele teljesen őszinte.

Az ő biztonsága és a sajátom érdekében.

De úgy döntöttem, megoldom. Azzal vigasztaltam magam, hogy eddig mindig el tudtam érni bármit, amit csak elhatároztam. Tudtam annyira szeretni, hogy kárpótoljam a titkaimért.

Megírtuk az esküvői fogadalmunkat, amelyben ígéretet tettünk arra, hogy mindig támogatjuk egymás szenvedélyeit, fejlődését és függetlenségét, de néhány dolgot azért meghagytunk a hagyományokból.

Jóban-rosszban.

Gazdagságban, szegénységben.

Betegségben és egészségben.

Együtt, szerelemben, míg a halál el nem választ.

Ha tehetném, átírnám a végét.

Míg a halál el nem választ...

És szerencsére a halál engem nem fenyeget.

1.

EMERY

HÁROM ÉVVEL KÉSŐBB

Nem találom a kulcsaimat. – Fél pár cipőben sántikálok végig a folyosón, a kedvenc tengerészkék, hajszálcsíkos ruhám csak félig van rajtam. – Sem a blézeremet. – Bekukkantok a fürdőszobába, hátha ott lapulnak az eltűnt holmik. De sehol semmi. – Sem a másik cipőmet.

Luca szó nélkül átnyújt egy gőzölgő kávéval teli bögrét. Hiába a köddé vált kulcsok, blézer és cipő, a férjem pontosan tudja, hogy ebben a pillanatban mi a legfontosabb: reggel kilenc előtt, többadagnyi kávé nélkül nem fog az agyam.

Ami elég sajnálatos, mivel életem legfontosabb prezentációját kell megtartanom ezen az átkozott napon reggel hat órakor, egy olyan időpontban, amely megfelel a vezetőségnek és a befektetőknek San Diegóban, Chicagóban, New Yorkban, Londonban és Bázelen egyaránt – egyedül az én makacs biológiai órám lázadozik ellene.

– A kulcsokat a mikrosütő mellett találod – közli Luca, és mögém lép, hogy felhúzza a cipzárt.

Tudósként a valószínűségben hiszek, nem a vakszerencében, és ez a ruha eddig soha nem okozott csalódást: amíg ezt viseltem, nem volt rossz napom.

A férjem szeme a mellemre tapad, ami újabb érv a ruha mellett.

– A blézered az étkezőszékre akasztott vegytisztító zsákban van – folytatja. – És benéztél már az ágy alá, hátha ott van a cipőd?

Luca türelme végtelennek tűnik, és hálásan csókot nyomok borostás arcára, mielőtt végigszaladok a helyiségeken, hogy összeszedjem a holmimat. A mikrohullámú sütő órája pontosan hajnali ötöt mutat, olyan képtelen órát, amikor csak a baglyok, a csecsemők és a Lucához hasonló megveszekedett korán kelők lehetnek ébren.

Amióta csak ismerem, Luca mindig is pacsirta típus volt: napkelte előtt futni megy, és mire én kikászálódok az ágyból, ő már javában dolgozik. Mivel az én agyam csak ebéd után kapcsol teljes sebességre, mindig éjfél után végzem a legjobban a munkámat, hála a kávénak, adrenalinnek és bármilyen gyorskájának, amit az irodai pihenőszobában találok. Valójában alig pár órával ezelőtt még ébren voltam, az utolsó simításokat végeztem a prezentációmon, amikor Luca álmosan betámolygott, és rávett, hogy legalább egy-két órára dőljek le pihenni a nagy napom előtt.

Már három éve, hogy együtt vagyunk, de az emberek még mindig nem tudják mire vélni a kapcsolatunkat. Igaz, hogy nem vagyok egy bányaré, Luca viszont egyszerűen szívődöglesztő. Aranybarna bőr, kigyúrt test és fogkrémreklámba illő mosoly. Lehet, hogy elfogultnak tűnők, de egyszer a saját szememmel láttam, hogy egy felnőtt férfi nekihajtott a biciklijével egy fának, mert a férjem félmeztelenül dolgozott az előkertben.

Igaz, hogy teljesen eltérők az alvási szokásaink, a munkánk között ég és föld a különbség, sőt még a temperamentumunk sem passzol – én heves és céltudatos tudok lenni, olykor belemerülök a munkával kapcsolatos csendes elmélkedésbe, még akkor is, ha közben emberek vesznek körül, míg Luca társásgkedvelő, játékos, és mindig mosolyog –, de én éppen ezt

szeretem kettőnkben. Tetszik, hogy Lucában megvan mindaz, ami belőlem hiányzik.

Arról nem is beszélve, hogy az én vidám, laza, hajnalban már kukorékoló férjem nélkül ma elaludtam volna, és félig felöltözve, mezítláb, Uberrel érkeztem volna a pályafutásom legfontosabb napjára.

Luca megáll és nyitva tartja nekem a bejárati ajtót; melegítőnadrágot és zoknit visel szűk pólóval és baseballsapkával, lebarnultan, higgadtan, készen arra, hogy elinduljon futni, miután elbúcsúzott tőlem.

Átkarolja a derekamat, lehajol, az ajka a fülcimpámat súrolja.

– Addig nem mészhóva, amíg nem kapok egy rendes csókot.

Felemelem az arcomat, örömmel engedek a kérésének, és egy pillanatra megfeledkezem a munkáról, ahogy átadom magam Luca csendes vonzerejének. Félredönti a fejét, elmélyíti a csókot, egyik erős kezét a nyakamhoz emeli, és megfogja az államát.

Ahogy mindig, a köztünk vibráló vonzalom magával ránt minket, a forróság végigsöpör a tagjaimon, és fájdalmas lüktetéssé erősödik a lábam között. Legalábbis addig, amíg a fejemben lakozó halk hang fel nem csendül, hangosan és élesen: *Erre most nincs idő!*

Pedig akarom. Több időt akarok Lucának szentelni.

Megszakítom a csókot, a nyakához szorítom az arcomat, és egy mély lélegzetvétellel magamba szívom édes illatát és melegségét, mielőtt gondolatban megfogadom ugyanazt, amit szinte minden reggel – *jövő héttől több időt töltök veled; hazatérek, mielőtt elaludna; nem fogom magától értetődőnek venni a nyugalmát és a ragyogását; jobb partner leszek* –, és még egyszer megcsókolom.

– Sok szerencsét, Em! – suttogja mosolyogva az ajkamon.

– Köszönöm. Úgy izgulok, hogy hányni tudnék.

– Nagyszerű leszel.

Hátralép, a fülem mögé simít egy hajfűrtöt, a tekintete végigfut az arcomon. Ma kisminkeltem magam, ami nem mindig szokásom, ha munkába megyek, de tudom, hogy ez a prezentáció – amin még a főnökeim főnökei is jelen lesznek – megköveteli, hogy kicsit kicsípjem magam. Luca mindig is váltig állította, hogy imádja a szeplőimet, de most látom, ahogy felcsillan a szeme, amikor észreveszi, mennyire kiemeli a szeplőimet egy kis pirosító, a rúzsom kihangsúlyozza a számát, és a szemhéjtusommal rajzolt macskaszemek végzetesek lehetnek a férfiszívekre.

– És gyönyörű vagy.

– Te is.

Elmosolyodik.

– Este találkozunk. Gondolom, az irodából egyenesen az étterembe mész.

A homlokomat ráncolom, egy pillanatra összezavarodom.

– Az étterembe?

Luca mosolya kissé lehervad, épp csak annyi időre, hogy észrevegyem. Nevetéssel próbálja leplezni a csalódottságát.

– Igen, a...

Összeszorul a gyomrom, amikor rádöbbenek, milyen nap van ma.

– Ó, tényleg, igen, hát persze! – hadarom, hogy mentsem a helyzetet. – Csak arra gondoltam, előtte még hazajövök...

– Elfelejtetted.

Kék szemében pajkos fény csillan, az arckifejezése azonban feszült. Átsuhan rajta egy árnyék.

– Nem felejtettem el!

Próbálok könnyed hangon beszélni. Tulajdonképpen nem is hazudok; emlékeztem a dátumra, és szerettem volna valami elképesztőt szervezni, de aztán Tom felfedezett egy adag

rossz időjelzéssel ellátott mintát, történt egy sor véletlenszerű keveredés, elveszett egy fiola a laborban, és a már így is szűkös határidőnkéből egy teljes hét elveszett. És ez csak egy volt a tucatnyi kisebb katasztrófa közül, ami az utóbbi időben történt, de bármelyik tönkretelhetne volna az egész projektet, ha nem reagálunk gyorsan. Így még a legjobb szándékaim ellenére is... egyszerűen kiment a fejemből a dátum.

– Haza akarok jönni, hogy átöltözhessek vacsora előtt.

– Jól hangzik – biccent Luca, és lehajol, hogy egy utolsó csókot nyomjon a homlokomra. – Boldog évfordulót, Emery! Remélem, ma minden tökéletesen alakul. És ne aggódj, menni fog. Hétkor itt találkozunk.

– Hétkor – ismétlem, és hevesebben kezd dobogni a szívem.

Kilépek az ajtón a laptoptáskámmal a kezemben, a lábam remeg az idegességtől. Még egyszer utoljára integetek Lucának, mielőtt beszállok a kocsiba, és elindulok arra a találkozóra, amely nemcsak az én életemet, hanem az egész világot meg fogja változtatni.

2.

EMERY

A kocsiban végig azon töprengek, vajon belefulladhatok-e az önutálatba. Képes voltam elfelejteni a saját nyavalyás évfordulómat. Ki csinál ilyet?!

Igaz, hogy a mai nap óriási horderejű a pályafutásomat tekintve, és az is igaz, hogy a határidők és az előre nem látott katasztrófák miatt most még a szokottnál is szétszórtabb vagyok, de akkor is, ott van a naptárban! Azon, amelyik a falon lóg, és amibe Luca gondosan beleírja minden családtag születésnapját, az orvosi időpontokat és a tengerparton töltött napos vasárnapokat. S hogy ki használ még manapság papírra nyomtatott naptárt? Az én imádott férjem, aki makacsul kitart amellett, mennyire szereti annak kézzelfogható mivoltát és a vizuális élményt. Ez mind igaz is, ráadásul a kávéfőző mellé tette ki, mert jól tudja, hogy ez az egyetlen hely, ahol a legvalószínűbb, hogy látom is.

Pechére azonban többnyire még félálomban szoktam várni, hogy lefőjön a kávé. De ha nem aludnék nyitott szemmel, akkor sem azt a papírnaptárt bámulnám a falon. Hanem azt a naptárt a telefonomban, amelyben minden fontos határidőm, megbeszélésem és munkahelyi teendőm szerepel, és amelynek titokban tartására szerződés kötelez.

Titokban kell tartanom a naptárt, a telefont és azt a kis széfet is, amelyről Lucának fogalma sincs.

Amelyről szinte *senki* sem tud, még az a kíváncsi szomszéd sem, aki önjelölt térfigyelőként őrködik a környék felett, és aki

ebben a pillanatban is az ablakából leskelődik, ahogy kihajtok a felhajtóról és kikanyarodom az utcára.

A fenébe is, ő valószínűleg előbb emlékezett az évfordulómra, mint én!

Van egy mondás, amely szerint a gyakran szajkózott hazugság végül igazsággá válik, én pedig tudatosan erre építettem az életemet. Senkinek sem beszélhetek a munkámról, még a hozzám legközelebb álló személynek sem.

A megtévesztés kulcsa az, hogy olyan hazugsággal kell indítani, amelyet el akarunk hitetni a világgal. Ezt szem előtt tartva mindennap, amikor hazaindulok a laboratóriumomból, mentálisan újjáépítem a fiktív éneket: azt a dr. Emery Martínt, aki projektvezető egy olyan csapat élén, amely újszerű optikai rezonátorokat fejleszt ki lézeres sebészeti eszközökhöz... egy olyan állásban, amelynek olyan érthetetlenek és unalmasak a részletei, hogy senkit sem érdekel elég sokáig ahhoz, hogy túl sokat kérdezősködjön.

Néha mégis kimerítő ennyire elkülöníteni az életem területeit. Lucával odaadó feleség vagyok – még ha munkamániás is. A napos vasárnapokon imádom a strandot és a főztjét, vagy szívesen heverésem vele egész nap meztelenül az ágyban. A munkahelyemen pedig egy céltudatos, leleményes tudós vagyok, innovatív ötletekkel.

A folyamatos hazudozás nemcsak megnöveli a mentális terhelést, és stresszt okoz, hanem az agyat is áthuzalozza. Egyszer olvastam egy tanulmányt, amelyben azt találták a kutatók, hogy az agy érzelmeket feldolgozó része, az amigdala rendkívüli aktivitást mutat a vizsgálati alany első hazugságánál, ám minél többször hazudik az alany, annál inkább csökken ez az aktivitás.

Egyszerűbben fogalmazva: minél többet hazudok, az agyam annál könnyebben félresöpri a dolgot: „Na és? Nem nagy ügy.” Minden reggel és minden este olyan könnyedén vedlem le magamról az előző szerepemet és bújok bele a másikba, hogy néha csakugyan elgondolkodom azon, hogy talán szép lassan, komótosan kettéhasad a személyiségem.

Úgy mentem bele a házasságba, hogy tudtam: el van rendelve. Tele voltam reménnyel és szerelemmel... és talán magammal is el voltam telve egy kicsit, de napról napra egyre nehezebbnek találom a hazudozást. Tudom, hogy előbb-utóbb be kell avatnom Lucát; csak előbb még át kell esnem ezen az előadáson.

Így amikor behajtok a parkolóba és beállok a nevemmel megjelölt helyre – DR. EMERY MARTÍN –, gyakorlottan átkapcsolok, levetkőzőm a magánszemélyként villogtatott énemet, és olyasvalakivé változom, akit csak kevesen ismernek. Kiszállok a kocsiból. Kihúszom magam, és hosszú, magabiztos léptekkel elindulok. Még a pillantásom is élesebb. Két asszisztens siet felém, Tom Halliday elveszi a táskámat, Claire Morgan pedig újabb kávé nyom a kezembe – persze hogy Claire a kedvencem –, közben egymás szavába vágva tájékoztatnak a fejleményekről.

– Wei, Johns, Dunn és Zimmerman korán bejelentkeztek – közli Tom.

– Az audiovizuális berendezés be van állítva és készen áll – teszi hozzá Claire. – A diáidat betöltöttem, és megerősítettem, hogy ezek a legfrissebbek, amiket ma reggel küldtél át.

A pillanatnyi szünetben kimondatlan ítélkezés lapul.

– Hajnali három óra harminchat perckor.

Sajnálkozva grimaszolok.

– Nem tudtam abbahagyni a javítgatást.

– Nahát, micsoda meglepetés! – feleli, és felvonja az egyik szemöldökét.

Claire nemcsak azért a kedvencem, mert mindig idejében kielégíti a koffeinfüggőségemet, hanem mert a Tony Bennett rajongói klub aktív tagja (márpedig én minden korosztályban támogatom ezt a fajta rajongást), és mert ő a legmegbízhatóbb, egyben legjózanabb asszisztens, akihez valaha is szerencsém volt. Régebben ezt annak tulajdonítottam, hogy húsz évig dolgozott politikusoknak, de szerintem annak is lehet némi köze a dologhoz, hogy felnevelt hat fiút. Nem tűri el a hülyeséget. Még tőlem sem.

S noha mindig szóvá teszi a hajnali időpontokat, azt is elismeri, hogy az úgynevezett „normális” munka–magánélet egyensúly egyikünknek sem elérhető. Ez az ára annak, amit csinálunk, és ezt jól tudtuk mindannyian, amikor belevágtunk. Ami azt illeti, alá is írtunk egy jókora halom papírt, amelyek szerint tudomásul vettük ezt a tényt.

– Ellenőrizte már valaki Honey-t?

– A 10142-es alany állapota ma reggel öt negyvenötkor stabil volt – jelenti Tom gépiesen.

Ha Claire a legmegbízhatóbb asszisztens, akivel valaha dolgoztam, akkor Tom a legprecízebb. Huszonnyolc éves létére még mindig olyan, mint egy tizennégy éves, és az ebédszünetben gyakran újraellenőrzi a gyógyszerkészítmények tételkódjait, mert azt találja megnyugtatónak. Amikor az állásinterjúján olyan szavakat használt, mint az *onboarding*, a *farmakovigilancia* és a *gravimetrikus*, tudtam, hogy ő az én emberem.

Elveszem tőle a mappát, és átlapozom.

– A C-reaktív protein és a vérlemezékék értéke?

– Mindkettő nagyszerűnek tűnik.

– Csodás! Hab a tortán.

Fellelkesülve visszaadom a mappát, és átsétálunk a márvány előcsarnokon a csillogó-villogó acél- és üvegépületben, amelynek gigantikus SURGOPTIX feliratát tisztán látja minden autós, aki csak elhalad a közeli 805-ös autópályán.

Intünk a pult mögött ülő biztonsági őrnek, aki visszaint a három alkalmazottnak, akik a számítógépe szerint a tizedik emeleten található lézeroptimalizálási osztályon dolgoznak.

A liftgombok látszólag elég hétköznapiak, ám észrevehetetlen biometrikus szkennerekkel vannak felszerelve. Amikor Claire színlelt közönnyel megnyomja a FELFELÉ gombot, a rendszer beolvassa a jobb mutatóujja lenyomatát, és automatikusan kinyílik a másik lift balra. Amikor belépünk, egy másik szkennер megerősíti a személyazonosságunkat, majd a hátsó falon kinyílik egy rejtett panel, feltárva egy rövid folyosót.

Amikor újra hívják a liftet, már üres lesz, jöllehet egy pillanatra sem hagyta el a földszintet.

Áthaladunk egy ajtón, amely párhuzamosan kér retina-szkennelést és kézlennyomat-ellenőrzést, lemegyünk két emeletet a fémlépcsőn, egészen a másik biztonsági őr által őrzött pultig, ott áthaladunk egy masszív acélajtón, végigsétálunk egy hosszú betonalagúton, amely egy nyitott, tiszta, központi munkaterületre vezet, amit modern termek és laboratóriumok vesznek körül.

Viszlát, SurgOptix! Helló, BioNEX: az a hely, ahol ténylegesen töltöm az időm nagy részét.

A bejárat fölötti hangszórókból megszólal egy robotikus hang brit akcentussal:

– *Jó reggelt, dr. Martín!*

– Jó reggelt, Rob! – válaszolok.

A BioNEX központját egy mesterséges intelligenciával vezérelt szkennер őrzi, amelyet elegáns akcentusa miatt csak Robert Pattinsonnak hívok. A vezetőség a fantáziátlan MIASZ nevet adta neki, ami a „mesterséges intelligenciával üzemeltetett felügyeleti adatbázis és szerver” rövidítése, bár én el sem tudom képzelni, hogy ki az, aki erről nem inkább a *műfasz* szóra aszociál.

Tom és Claire visszatérnek a saját asztalaikhoz, a legjobb barátnőm és munkatársam, dr. Annabella Rodriguez pedig már a konferenciaterem előtt vár engem. Gyors, szoros öleléssel üdvözl.

– Hogy érzed magad? – kérdi halkán.

Iszom egy frissítő kortyot a frissen főzött kávémből, és úgy mosolygok rá, mintha nem is az orvostudomány legforradalmibb felfedezésének küszöbén állnánk.

– Hát, tudod, egész jól.

– Úgy érted, felkészültél arra, hogy ismertesd az emberiség számára valaha ismert legizgalmasabb orvosi technológiát.

Idegesen nevetgélek, és iszom még egy kortyot.

– Mindig azzal vádolsz, hogy túlzok. Ezúttal direkt próbáltam visszafogni magam.

– A visszafogottság jó dolog.

Közelebb hajol, hogy a szemembe nézzen, az arca komor. Annie olyan, mint egy szájkosaras csivava – csak ugat, nem harap (többnyire) –, de ha akar, bárkit meg tud félemlíteni.

– Mert tudod, hogy nem beszélhetünk az Y szérumról.

Lenyelem a kortyot, és gyorsan megrázom a fejem. Ma arról a projektről beszélünk, amely készen áll a vizsgálatra, és *jó nagy* ívben elkerüljük azt, amelyik még nem.

– Ilyesmi eszembe sem jutna.

– Ne hagyd, hogy Leonard kiszedje belőled a hírt!

Gúnyosan felhorkanok. A főnököm, a kutatás és fejlesztés részleg vezetője, Leonard Montrell még nálam is izgatottabb emiatt. De mindketten tudjuk, hogy ma tartanunk kell magunkat a tervhez.

– Hadd próbálkozzon. Hallgatok, mint a sír. Mint egy betonsír.

– Láttam Honey adatait – ismeri be grimaszolva. – Már alig várja, hogy belevághasson.

Megrökönyödöm.

– Hogyan? Mikor?

– Tegnap este. Nem akartalak felidegesíteni a mai megbeszélés előtt, de nem bírtam elhallgatni előled. Alighogy befejeztem az utólagos elemzéseket, belibegett az irodámba, mint valami átkozott kísértet, és meglátta a P-értéket.

Felnyögök.

– A rohadt életbe!

– Nagyszerű az adat. Az Y szérum működik. Megcsináltad, Em! Ami nem is lenne baj... csak meg kell akadályoznunk, hogy Leonard ma szóba hozza a témát.

– Igazad van. Még túl korai lenne. Különben is bőven van miről beszélünk anélkül is.

Annie bólint, és megszorítja a vállamat.

– Olyan büszke vagyok rád, Em! El sem tudom mondani.

– Én is olyan büszke vagyok mindkettőnkre!

Gyors, szoros ölelésbe zárom, majd hátralépek, és megigazítom a blézeremet.

– Gondolod, hogy ma sikerül elérnünk, hogy Vince segglyuka egy dühös kis lyukká szoruljon össze?

Vince nem más, mint dr. Vincent Barker, tudóskolléga, és – no nem azért, hogy drámázzak – a nemezisem. Nem szoktam ilyen szavakkal dobálózni, de olyan emberről van szó, aki rendszeresen alávág a beosztottjainak, mások okos ötleteiért elhappolja az elismerést, és szándékosan visszatart információkat, hogy ostobának állíthasson be másokat a megbeszéléseken. Ha tönkretehetem a napját, attól az enyém máris jobb lesz.

Annie öblös nevetése betölti a steril folyosót.

– Ó, meghiszem azt!

A külvilág szemében Annie elismert állatorvos, két rendkívül sikeres klinikát vezet. Csak a beavatottak tudják, hogy eladta az állatorvosi praxisát, és most egy titkos irodában dolgozik, mélyen a SurgOptix épülete alatt. Amióta megismerked-

tünk, immár közel tíz éve, hú barátom, egyben jobbkezem az életművem, a BioVIVE végső fejlesztési szakaszában.

Együtt indulunk el, és mire elfoglalom a helyem a konferenciaasztal végén, az idegességem elpárolog, még az elfelejtett évfordulóm miatti büntudat is kényelmesen elalszik, a helyét pedig átveszi a sorsdöntő előadás miatt érzett izgatottság.

– Jó reggelt mindenkinek! – köszöntöm a konferenciaasztal körül összegyűlt embereket.

– Vagy kellemes délutánt és szép estét – teszem hozzá a videófalon keresztül csatlakozó, a világ túloldaláról bekapcsolódó résztvevőknek.

Összeszedem magam, végignézek az arcokon, és egy pillanatra megakad a tekintetem a hosszú asztal végén ülő, éles szemű, göndör hajú legjobb barátnőmön és kollégámon.

Most ugrik a majom a vízbe, üzenjük egymásnak szótlanul a tekintetünkkel.

Végül felvillantok egy ragyogó mosolyt.

– Felkészültek arra, hogy a csodákról beszéljünk?